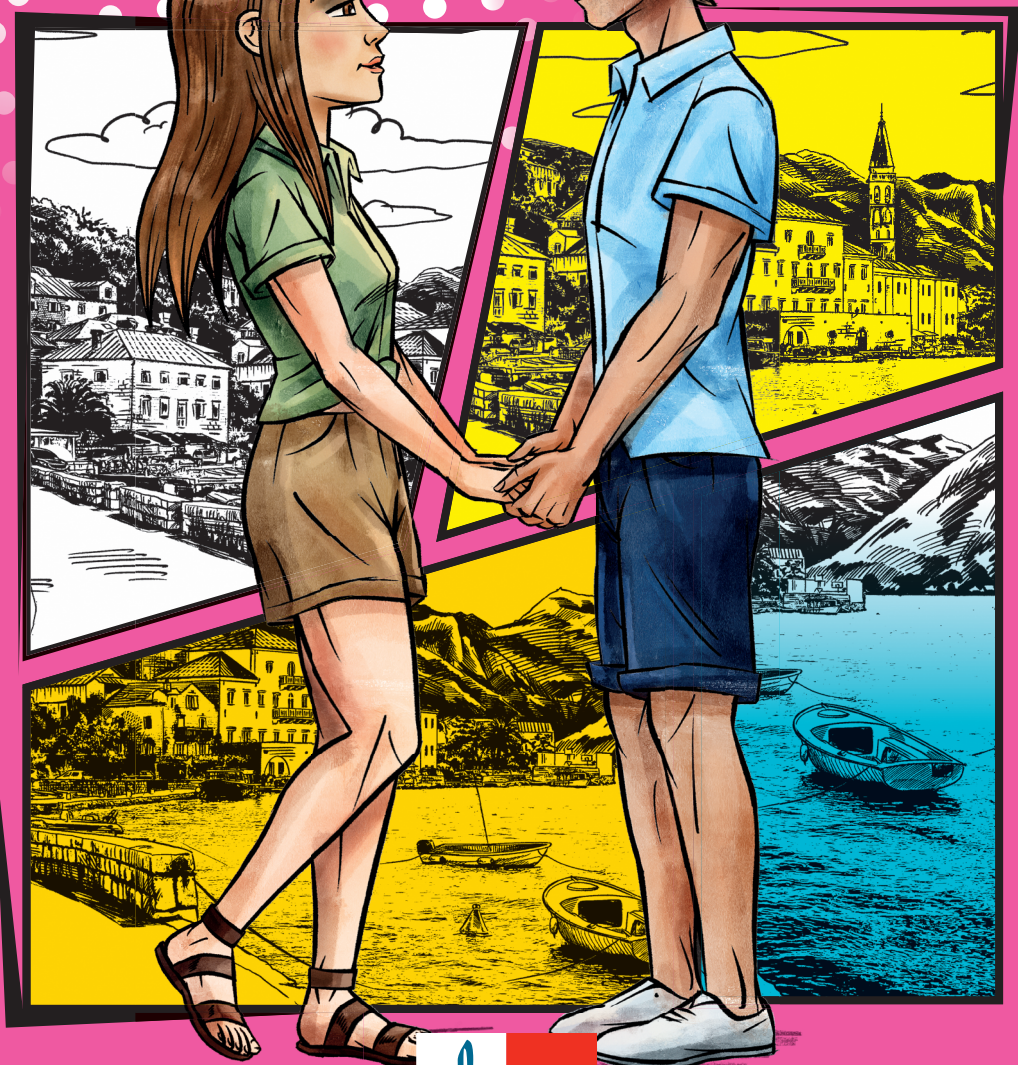

Ана Марич

ЧИТАЛЧКИ
МАРАТОН

КЛИМЦЕ

Klett

Ана Марић

КЛИШЕ

ЗАТВОРЕНО МОРЕ

Треба да одседнемо у апартманима које издаје бабина школска другарица из Подгорице, Дивна. Син јој је море-пловац, али у летњој сезони сви су доле, у Тивту, и баве се туризмом. Она и снаха брину о апартманима и гостима, а син и унук имају барку и праве туре по заливу.

– Много фини људи, виђећеш. Дивнин унук је твој врсник, можда је коју годину старији. Само такав момак, висок, лијеп. А што је паметан, па уљудан, па свашта зна. Фале га на сва уста. Он те може провест доље мало. Нећеш ваљда са старом бабом на корзо!

Супер. Само ми још фали Дивнин унук, који вози барку са оцем и хоће као Мићо да ми показује крајолик. И само још да сазнам шта значи врсник. Ваљда да има исто година као ја. Аха! Вршњак! Има логике

Није ми се синоћ кретало док сам паковала јапанке, купаћи и пешкире. Желела сам да останем што дуже у плавичастој магли која је изашла из камене куће моје прабабе Јулије и прадеде Франческа и обавила ме својом заводљивом светлошћу.

Која је чинила да се осећам важном и одраслом, али и скретала пажњу с чињенице да смо и баба и ја и даље ту, са свим својим греховима које треба окајати. Можда би један разговор решио све, али ми смо га одлагале, и одлагале.

Кад се, међутим, испред црвеног *џејоа* који је опрезно клизио цетињским путем ка Будви појавила тврђава Космач и пукао поглед на бескрајно плаво пространство окупано чистом светлошћу јутра, дете у мени је узвикнуло:

– Баба, море!

За све постоји први пут, па и да жену коју сам кривила за развод својих родитеља и која није хтела да ме види све ове године, већ је у самоћи и тишини урамљивала и качила моје слике по зиду, назовем бабом

Није скретала поглед с пута који је почео да нас спушта према мору и граду на његовим обалама, али јој је у углу усана играо смешак олакшања и задовољства.

Моје одушевљење је спласнуло кад се поглед на то исто море затворио брдима кроз која смо прошли да уђемо у залив.

– Ми нећемо бити на отвореном мору?

– Бока је још љепша, виђећеш. Нема отворено море и пјешчане плаже, али има се штошта виђети. Може те Дивнин унук...

– Знам, знам... Провозати барком и показати све.

Прекинула сам бабу, ставила слушалице и појачала *Billie Eilish*. Расположење је било скоковито као пејзаж који ме је опколио. Где ми је нестало море?

Ушло је у пукотину, а онда се појавило и разлило у два крака као мастило које проспеш по некој старој бродској мапи. То сам сазнала кад је бабина лимузина прошла кроз Тиват, скренула лево с Јадранске магистрале и паркирала нас испред апартмана Ђуровић

Након што сам се упознала с баба Дивном, њеном снахом, Дивниним мужем, који је седео под лозом у дебелом хладу и пијуцкао нешто, а кога су сви звали Ђед, па чак и моја баба Анка, која му је, могла бих се заклети, била врс-

ница, упућена сам на спрат, у нашу собу. Да однесем кофере и распакујем се, а после да сиђем да ручамо. Баба ће остати доле да мало поседи и поврати се.

Чујем Дивну док се пењем узаним степеницама како јој се правда што нам није могла оставити апартман у приземљу; пуни су овог лета; имају и неке Енглеze који су инсистирали да буду доле...

Мени не смета што смо на спрату, а откривам да ми не смета ни пријатни полумрак у који сам крочила. Купатило је солидно. Имам и своју собу, претпостављам да ће баба спавати на овом кревету у кухињи. Отварам дрвене ролетне и инстинктивно се осмехујем призору који се открива пред мојим очима. Наша тераса је тик изнад мора. Затварам очи и пуштам да ми топли ветар замрси косу.

Кад их отворим, море је и даље ту, али је слика нешто другачија. Одакле ли се створио бродић одједном, па нисам толико дуго жмурила?! Везује га дечко препланулог тена, у мајици без рукава која открива снажне и мишићаве руке. Везује, а не гледа ни у конопац, ни у чвор. Зури у мене.

Кад ми се осмехнуо, побегла сам унутра.

Пресвлачим се пола сата и четири пута мењам купаћи. Понела сам три, два од прошле године, која су ми савршено стајала, и један који ми је мама купила пред пут. И он ми је добро чукао у Београду.

Ееее, ал' није тад било баба Анке и њене кухиње да ме за само три дана упропасте овако. Једва закопчавам своје омиљене исцепане бермуде и заклињем се у себи да залогаја више нећу узети после шест. Морам доста да пливам. Бар

то умем. Остатак времена ћу читати у неком хладу. Баш ме брига, ионако ме овде нико не зна.

– Ево је! – увикну Ђед кад сам се појавила – ка’ да је прошетала до Котора да се пресвуче!

Јесу ли овде сви тако вицкасти и непосредни? И колико дуго се овај Ђед и ја уопште познајемо да ми се овако обраћа?! Баба Дивна ме нуди да седнем поред дечка који је малочас везивао бродић и онако смело зурио у мене.

– Ивана, да те упознам, ово је мој унук Његош.

Је л’ ово мене неко зеза? Ни мање ни више него Његош! Прати ме у стопу то име. Због њега сам и завршила овде уместо да пијем кокосово млеко у сенци неке калифорнијске палме. Морам признати да ме је судбина својом иронијом овај пут надиграла.

– Богами, Њего, изгледа да си баш фаца чим не умије ријеч да проговори – опет се зачу Ђедов глас, који ме буди из стања шока. Његошева рука виси у ваздуху, док баба Дивна ућуткује и грди мужа. Неспретно се представљам и прихватам је.

– Извини, Ивана.

Земљо, отвори се! Глупље се нисам осећала у животу. А није баш пријатно ни њему због Ђедовог коментара.

Дакле, Његош! Па, баба је за једно била у праву. Баш је леп.